

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 236)

Jan (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 56)

37. மந்த்ராணாம் ஜநநீ ஜ்ஞேய புக்தி முக்தி ப்ரதாயிநீ

உத்யந்தி மந்த்ர கல்லோலா மத்த ஏவ சிதம்புதே:

பொருள் - அனைத்து மந்த்ரங்களின் தாயாக அறியப்படும் நான் வளமை மற்றும் முக்தி ஆகிய இரண்டையும் அளிக்கிறேன். ஞானம் என்னும் ஸமுத்திரமாக உள்ள என்னிடமிருந்து அலைகள் போன்று மந்த்ரங்கள் உண்டாகின்றன.

38. மாம் ஆச்ரித்ய விவர்த்தந்தே யாந்தி சாஸ்தம் முஹூர்மயி

ஸம்விதாநந்த ஸந்தோஹ ஸுந்தரா: சப்த தேஹகா:

பொருள் - ஆனந்தம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றின் தொகுப்பாக உள்ள இந்த இனிமையான சப்தங்கள் அனைத்தும் என்னை ஆதாரமாகக் கொண்டு உண்டாகின்றன. பின்னர் என்னில் வந்து சேர்கின்றன.

39. ஸாமர்த்ய பூர்ணா: பலதா மந்த்ராத்மாநோ ஹி மந்மயா:

வர்ணா: பதாநி வாக்யாநி ஸஹப்ரகரண ஆஹ்நிகை:

40. அத்யாயாச்ச பரிச்சேதா: ஸர்கா உச்வாஸகாஸ்ததா

படலாத்யா அவச்சேதா: ப்ரச்நவாக் அநுவாககா:

41. மண்டலாநி ச காண்டாநி ஸம்ஹிதா விவிதாத்த்மிகா:

ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ஸூக்தாநி ச கிலை: ஸமம்

42. சாஸ்த்ர தந்த்ராத்மகா: சப்தா பாஹ்ய அபாஹ்ய ஆகமாஸ்ததா

பாஷாச்ச விவிதாஸ்தாஸ்தா வ்யக்த அவ்யக்த கிர: ஸ்ம்ருதா:

43. மந்த்ரூபம் இதம் சக்ர வித்தி பத்ரூபவேதிநாம்

பாவநா தாரதம்யேந மந்த்ர மந்த்ரி வ்யவஸ்திதி:

பொருள் - பலன்களை அளிக்கின்ற அனைத்து மந்த்ரங்களும் என்னிடம் பரிபூர்ணமாக உள்ளன. வர்ணங்கள், பதங்கள், வாக்கியங்கள், ப்ரகரணங்கள், ஆஹ்நிகங்கள், அத்யாயங்கள், பத்திகள், ஸர்கங்கள், உச்வாஸங்கள் (அத்யாயம் போன்ற அமைப்பு), படலங்கள், கேள்வி வாக்கியங்கள், பதில் வாக்கியங்கள், மண்டலங்கள், காண்டங்கள், பலவிதமான ஸம்ஹிதைகள், ரூக் - யஜூர் - ஸாம வேதங்கள், ஸூக்தங்கள், கிலம், சாஸ்த்ரங்கள், தந்த்ரங்கள், ஆகமங்கள், பலவிதமான பாஷைகள் ஆகிய அனைத்தும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ (என்னிலிருந்து) வெளிப்படுகின்றன. இந்த்ரனே! இதுவே மந்த்ரங்களின் வடிவமாகும். அந்தந்த மந்த்ரங்களின் வேறுபாட்டிற்கு ஏற்ப, அவை அந்தந்த உபாஸகனுக்கு உண்டாகின்றன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 236)

சந்தேகம் - இங்கு ஏற்படும் ஐயம் என்னவென்றால் “பூமா” என்ற பதத்தால் கூறப்படும் பெரியது முதலான தன்மைகளுடன் கூடியது ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபகஷம் - இங்கு ப்ரத்யகாத்மா எனப்படும் ஜீவாத்மாவே, “பெரியது” என்ற தன்மை கொண்டதாகக் கூறப்பட்டது. எப்படி? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-3) - ச்ருதம் ஹி ஏவம் ஏவ பகவத் த்ருச்சேப்ய: தரதி சோகம் ஆத்மவித் - ஆத்மாவை அறிந்தவன் சோகத்தைக் கடக்கிறான் என்று உங்களைப் போன்ற அறிஞர்கள் மூலமாக நான் கேள்விப்பட்டுள்ளேன் - என்ற வரி மூலமாக, நாரதபகவான் ஸநத்குமாரரிடம் ஆத்மாவைக் குறித்து அறிய வந்தார் என்பது தெரிகிறது. அவருக்கு நாமம் (பெயர்) தொடங்கி ப்ராணன் முடிய உள்ள அனைத்தும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய பொருள்களாக உபதேசிக்கப்பட்டது. அப்போது ப்ராணன் குறித்து அறிவதற்கு முன்பு வரை, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-5) - அஸ்தி பகவோ நாம்நோ பூய: - நாமத்தைக் காட்டில் பெரியது உண்டோ - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-2-2) - அஸ்தி பகவோ வாசோ பூய: - வாக்கைக் காட்டிலும் பெரியது உண்டோ - என்றும் பலவிதமான கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. இவற்றுக்கு விடையாக, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-2-1) - வாக்வாவ நாம்நோ பூயஸீ - நாமத்தைக் காட்டிலும் வாக்கே பெரியது - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-3-1) - மநோவாவ வாசோ பூய: - வாக்கைக் காட்டிலும் மனம் பெரியது - என்றும் கூறப்பட்டன. ஆனால் இங்கு ப்ராணன் குறித்து எந்தக் கேள்விகளும் பதில்களும் இல்லை. ஆக இங்கு ஆத்ம உபதேசம் என்பது, ப்ராணன் முடிய செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. எனவே இங்குள்ள ப்ராணன் என்ற பதம்,

ப்ராணனை அண்டியுள்ள ஜீவாத்மாவையே குறிக்கும் என்றும், அது சிறப்பான வாயு என்பதைக் கூறவில்லை என்றும் தேறுகிறது.

மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-15-1) – ப்ராணோ ஹ பிதா ப்ராணோ ஹ மாதா - ப்ராணனே தந்தை, ப்ராணனே தாய் - என்பது போன்று வாக்கியங்களால் ப்ராணன் என்பது சேதந வஸ்துவாகவே அறியப்படுகிறது. இது தவிர சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-15-2) – பித்ருஹா ... மாத்ருஹா - தந்தையைக் கொன்றவன் ... தாயைக் கொன்றவன் - என்பது போன்ற வரிகளில், ப்ராணனுடன் கூடிய தந்தையையும் தாயையும் ஹிம்சை செய்பவன் குறித்து வசைபாடும் சொற்கள் காணப்படுகின்றன; ஆனால் அவர்களுடைய ப்ராணன் பிரிந்த பின்னர் அவர்களை (அவர்களுடைய சரீரத்தை) இது போன்று துன்புறுத்துபவர்கள் குறித்து எந்தவிதமான வசைச்சொற்களும் காணப்படவில்லை. இதன் மூலம் ப்ராணன் என்பது சேதந வஸ்துவையே குறிக்கும் என்றும், அத்தகைய சேதந வஸ்துவால் மட்டுமே வேதனை போன்றவற்றை உணர இயலும் என்று தேறுகிறது. தாவரங்கள் போன்றதாக நிற்கும் சேதநங்களுக்கு (ஐந்துவிதமான) ப்ராணன் இல்லை என்பதால், அவைகளுக்கு மற்றவற்றைத் துன்புறுத்தவோ அல்லது மற்றவர்கள் ஏற்படுத்தும் துன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கோ சக்தி இல்லை என்பதையும் நாம் காணலாம். ஆக இங்கு வேதனைகளை அனுபவிக்கத்தக்கவனாக இருத்தல் என்பது ஜீவாத்மாவுக்கே பொருந்தும் என்று தேறுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 236)

சரமச்சீலோகத்தின் முதல் பாகத்தின் விளக்கம்

“ஸ்ர்வதர்மாந்” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – தர்மமாவது சாஸ்த்ரமே கொண்டு அறியவேண்டியிருக்கும் புருஷார்த்த ஸாதநம். “தர்மாந்” என்கிற பஹுவசந்தாலே அபிமத ஸாதநமாக சாஸ்த்ர சோதிதங்களான தர்மங்களுடைய பஹுல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஸ்ர்வ” சப்தத்தாலே ஸபரிகரமான நிலையை விவக்ஷிக்கிறது. தர்மபரிகரங்களையும் தர்மமென்று சொல்லக் குறையில்லையிறே. இஸ் ஸர்வசப்தத்தை ஏகசப்த ப்ரதிஸம்பந்தியாக யோஜிக்கும்போது, இது அங்கிகளான நாநாதர்மங்களினுடைய கார்த்தஸ்ந்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பொதுவிலே சொன்னாலும் இங்குப் ப்ரகரண வசத்தாலே, மோக்ஷார்த்தமாக சாஸ்த்ர விஹிதங்களாய் ஸபரிகரங்களாய் நாநாப்ரகாரங்களான உபாஸனங்களையெல்லாம் சொல்லுகையிலே தாத்தர்யம்.

விளக்கம் – “தர்மம்” என்னும் சொல்லானது, சாஸ்த்ரங்கள் (வேதங்கள்) மூலமாக மட்டுமே அறியப்படக்கூடிய உயர்ந்த பலனைத் தருகின்ற உபாயத்தைக் குறிக்கும். “தர்மாந்” என்று பன்மையில் கூறுவதன் மூலம், விரும்புகின்ற பலனை அளிப்பதற்கு ஏற்ற உபாயமாகச் சாஸ்த்ரங்களில் பல தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. “ஸ்ர்வ” என்னும் சொல்லானது, அந்த தர்மங்கள் அனைத்தும் அவற்றின் அங்கங்களுடன் கூடியுள்ளதைக் குறிக்கும். தர்மங்களுக்கு அங்கங்களாக உள்ளவற்றையும் தர்மங்கள் என்று கூறுவதில் தவறில்லை அல்லவோ? “மாம் ஏக” என்பதில் உள்ள “ஏக = ஒன்று” என்னும்

சொல்லுக்கு எதிர்மறையாக “ஸர்வ” என்பதை வைத்து நோக்கும்போது, இது அங்கிகளாக உள்ள பலவிதமான தர்மங்களுடைய முழுமையைக் குறிக்கும். “தர்ம” என்னும் சொல் பொதுவான தர்மங்களைக் கூறுவது போன்று இருந்தாலும், இந்த இடத்தில், மோக்ஷத்திற்கான உபாயங்களாக சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவனவற்றை வெளிப்படுத்துவதாகவே உள்ளது; அதாவது அதற்கு அங்கங்களாக உள்ள பலவிதமான உபாஸனைகள் கூறப்படுகின்றன.

மூலம் – புருஷோத்தமத்வ ஞானம் ஸர்வவித்யைகளுக்கும் உபகாரமான தத்வ ஞானமாத்ரமாகவும், அவதார ரஹஸ்ய சிந்தநம் அநுஷ்டிக்கிற உபாஸநாதிகளுடைய சீக்ர நிஷ்பத்தி ஹேதுவாகவும், தேசவாஸாதிகள் உபாயவிரோதி பாப சூய ஹேதுக்களாய்க் கொண்டு உபாய நிஷ்பாதகங்களாவும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலே ஸமர்த்திக்கையாலே, இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி அங்கி பஹுத்வ விஷயமான பஹு வசநத்தாலே விவக்ஷிக்கிறதென்கை உசிதமன்று. “நாநா சப்தாதி பேதாத்” என்கிறபடியே, இவையொழியவும் ஸத்வித்யா தஹரவித்யாதி பேதத்தாலே, அங்கி பஹுத்வம் கிடைக்கையால் இப்பஹு வசநம் ஸார்த்தம். அங்கி பஹுத்வத்தையும் பரிகர பஹுத்வத்தையுங்கூட விவக்ஷித்தாலும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் – புருஷோத்தமனைக் குறித்த ஞானம் (புருஷோத்தம வித்யை – கீதை அத்த்யாயம் 11) என்பதே அனைத்து வித்யைகளுக்கும் உதவியாக உள்ள தத்வஞானத்தை அளிக்கவல்லது என்றும், அவனுடைய அவதாரத்தைக் குறித்து அறிதல் என்பது உபாஸனைகளுடைய பலனான அவனை விரைவாக அளிப்பதற்குக் காரணம் என்றும், இத்தகைய உபாஸனைகளுக்குத் தடையாக உள்ள பாபங்களை போக்கவல்ல காரணங்களாக திவ்யதேசங்களில் வசித்தல் முதலானவை உள்ளதால் உபாஸனைக்கு அவை ஏதுவாக உள்ளன என்றும் கீதாபாஷ்யம் முதலானவற்றில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவற்றை மோக்ஷத்திற்கான நேரடியான காரணங்கள் என்று கொண்டு, இவற்றையும் தர்மங்கள் என்று பன்மையில் கூறப்பட்ட தர்மங்களில் அடங்கும் என்று உரைக்க இயலாது (காரணம் இவை உபாஸனை போன்று மோக்ஷத்திற்கான நேரடியான உபாயங்கள் அல்ல). ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-56) - நாநா சப்தாதி பேதாத் – பெயர்கள்

வெவ்வேறாக உள்ளதால் ப்ரஹ்மவித்யைகளும் வேறுபட்டவை ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸத்வித்யை, தஹரவித்யை என்று பலவிதமான வித்யைகள் உள்ளதால், “தர்மாந்” என்று பன்மையில் கூறப்பட்டது என்று கருத்து. ஆக அங்கிகளும் (உபாஸனைகள்), அதன் அங்கங்களும் பலவாக உள்ளதால், “தர்மாந்” என்று பன்மையில் கூறப்பட்டது என உரைத்தாலும் தவறில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 56)

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், “கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக: சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத” என்கிறபடியே பாகவத சேஷத்வமே பரம புருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய், அவருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து, “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்தும் பெருமானுடைய வடிவழகில் துவக்குண்ணாதே, பரதாநுவ்ருத்தியில் போகாதபடி தன் பக்கலிலே துவக்கவற் றென்னுமத்தாலே தம்முடைய நிஷ்டைக்கு அது நித்யசத்ருவென்றறுதி யிட்டிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு உகப்பாகையாலே உத்தேச்ய ப்ரீதியென்று புரிந்து பெருமாள் வடிவிலே நெஞ்சு சென்று, “விசிந்தயந்” என்கிறபடியே எப்போதும் அத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டிருக்குமாபோலே

விளக்கம் - (கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள்) - ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், அயோத்யாகாண்டம் (1-1) - கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக: சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத - தோஷங்கள் அற்றவனாகவும், புலன்களை அடக்கியவனாகவும் உள்ள சத்ருக்நன் மிகுந்த அன்பு காரணமாக பரதனால் அன்புடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பதே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்பதால் பரதனுக்கே அடிமைப்பட்டவனாகவும்; பரதனுடைய தூய்மையான தன்மை மற்றும் இனிமை ஆகிய இரண்டிலும் தன்னை இழந்தவனாகவும்; அயோத்யாகாண்டம் (3-28) -

பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - வடிவழகு தாராளகுணம் போன்றவற்றால் ஆண்களுடைய சித்தத்தையும் கவரவல்ல இராமன் - என்பதற்கு ஏற்ப, வைரம் போன்ற கடினமான உள்ளதையும் உருகும்படிச் செய்கின்ற இராமனுடைய வடிவழகைக் கண்டு தடுமாறாமல் பரதனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதை விட்டு அகன்று போகாதபடியும்; இப்படியாக அந்த நிலை மாறாதபடி இருப்பதற்காக தனது அந்த நிலைக்கு இராமனுடைய வடிவழகு எப்போதும் சத்ருவே ஆகும் என்று தீர்மானித்துள்ளபோதிலும், பரதனுக்கு மிகவும் ப்ரியம் என்றும் காரணத்தால் இராமனுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டு, அயோத்யாகாண்டம் (89-3) - விசிந்தயந் - சிறப்பாக மனதில் கொண்டிருப்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் இராமனுடைய வடிவழகைத் தனது மனதில் நிலை நிறுத்தியபடி உள்ளது போன்று (சத்ருக்நாழ்வானின் தன்மையை நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம் என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்) ...

வ்யாக்யானம் - இவரும், “கோதிலடியார்” என்று ப்ரதமாவதியில் நிலைபோலன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமாகையாலே “லோதிலடிமை” என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம், “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டார் இங்கே திரிய” அவர்களைத் தவிர்ந்து “செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்புகுதல் - பாவினனுக்கு - உறுமோ?” என்று சொல்லுவிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வேந்த்ரியாபஹார சூகமமாகையாலே அந்த பாகவத சேஷத்வ நிஷ்டா விரோதியான பகவத் விக்ரஹத்தை உத்தேச்ய ப்ரீதியென்னுமத்தைப் பற்றி, “திரிதந்தாகிற்”படியே மீண்டு, “புலன் கொள்வடி வென் மனத்ததாய்” என்று எப்போதும் தம் மநஸ்ஸுக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கையாலும், கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்களை யுடையரான இளையபெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானாகிற திருத்தம்பிமார் மூவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் - நம்மாழ்வார் (கோதில் அடிமை) திருவாய்மொழி (8-10-9) - கோதில் அடியார் - என்பதற்கு ஏற்ப அடிமைத்தனத்தில் முதல் நிலை போன்று அல்லாமல் [பகவத் அடிமை போன்று அல்லாமல்], “கோதில் அடிமை” என்று கூறும்படியாக பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையின் சுவை, (உறுமோ என்பித்த) - திருவாய்மொழி (8-10-3) - அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டார்

இங்கே திரிய - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவர்களை விடுத்து, திருவாய்மொழி (8-10-3) - செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புதல் - பாவியேனுக்கு - உறுமோ - என்று கூறும்படியாகச் செய்வதும். (புலன் கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான) - அனைத்து இந்திரியங்களையும் கவரும்படியான ஆற்றல் கொண்டதாக உள்ளதால், பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்று நிலைக்கு இடையூறாக உள்ள பகவானின் திருமேனியை, தனக்கு விருப்பமானவர்களுக்கு மகிழ்வு ஏற்படுத்தும் என்ற காரணத்தால், கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (3) - திரிதந்தாகிலும் - என்பதற்கு ஏற்ப பாகவத அடிமைத்தனத்தில் இருந்து கடினத்துடன் தனது மனதைத் திருப்பி எடுத்து, திருவாய்மொழி (8-10-9) - புலன் கொள்வடி வென் மனத்ததாய் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது மனதிற்கு எப்போதும் இலக்காகக் கொண்டுள்ள காரணத்தால், (ப்ரதாக்கள் படிகளும் காணலாம்) - லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்நன் ஆகிய மூன்று தம்பிகளுடைய தன்மையை நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - “விசிந்தநம்” என்கிறவிதாக்கு இப்படி வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று இதன் பட்டோலை யானதிலே, “உறுமோ”வென்று நித்யசத்ருவை வென்று, “புலன் கொள்வடிவை விசிந்தயனாயிருக்கும்” என்று, “விசிந்தயந்” என்று ஒரு வசநமுண்டாகவு மெடுத்து இப்படி இவர்தானே அருளிச்செய்து வைக்கையாலே, இவ்விடத்திலும் சிந்தநமென்னாமல் விசிந்தநமென்றது அவ்வசந ஸூசகமாகவினே. “விசிந்தயந்” என்கிற வசநம் இன்னவிடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்தவிடத்திலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - “விசிந்தநம்” என்று சொல்லுக்கு மேலே உள்ள விதத்தில் வ்யாக்யானம் செய்தது எப்படி என்றால் - “உறுமோ” என்ற பாசுரத்தில் பாகவத கைங்கர்யத்திற்கு எப்போதும் தடையாக உள்ள பகவத் திருமேனியை வென்று, “புலன்கொள் வடிவை” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனை, “விசிந்தயனாய் இருக்கும் - விசேஷமாக மனதில் எப்போதும் கொண்டு” என்றுள்ள சூர்ணை வரியில், “விசிந்தயந்” என்னும் ஒரு சொல் இராமாயணத்தில் உள்ளதாக ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் எடுத்தாண்ட காரணத்தால் ஆகும்; இங்கு சிந்தநம் என்று கூறாமல் விசிந்தநம் என்று உரைத்தது அந்தச் சொல்லை மறைமுகமாக

உணர்த்தவே ஆகும். ஆனால் இராமாயணத்தில் “விசிந்தயந்” என்ற சொல், இன்ன இடத்தில் உள்ளது என்று அறிய இயலவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (அப்பொழுதைக்கித்யாதி) சக்ரவர்த்தி, “ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப” என்கிறபடியே வைத்தகண்வாங்காதே உத்தரோத்தர மநுபவியா நிற்கச்செய்தே ஒருகாலும் த்ருப்தனாகாமல் அநுபூஷுவாய்ச் சொல்லுமாபோலே, இவரும் “எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டு” இத்யாதிப்படியே யாவத் காலமநுபவியா நின்றாலும், “அப்பொழுதைக் கப்பொழு தென்னாராவமுதம்” என்று அநுஷணம் எனக்கு அத்ருப்திகரமான போக்யவஸ்துவென்று, மேன்மேலும் அபிநிவிஷ்டராகையாலும்.

விளக்கம் - (அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என்னும் பிதா) - தசரதசக்ரவர்த்தி, அயோத்யாகாண்டம் (3-29) - ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப - தன்னிடம் வருகின்ற இராமனை நோக்கியபடி உள்ள தசரதனுக்கு மனநிறைவு உண்டாகவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப வைத்த கண் வாங்காமல், மேன்மேலும் இராமனை அனுபவித்தபடி உள்ளபோதிலும், எப்போதும் மனநிறைவு அடையாமல் மீண்டும் கண்டு அனுபவிக்க வேண்டும் என்று விரும்பியது போன்று; நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (2-5-4) - எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டு - என்ற பாசுரத்தில் கூறுவது போன்று காலம் உள்ளவரை அனுபவித்தபடி நின்றாலும், திருவாய்மொழி (2-5-4) - அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என் ஆராவமுதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொரு நொடியிலும் எனக்கு மனநிறைவு ஏற்படாதவிதத்தில் உள்ள இனிமையான பொருள் என்று, மேன்மேலும் ஆசையைப் பெருக்கியபடி உள்ளவர் என்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - “யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம” என்று க்ருதஸங்கேதமாய் நலிய வந்து நின்ற யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் போனபோது யசோதைப்பிராட்டி ஓடிச் சென்று எடுத்துக்கொள்ளாநிற்க, மருதுகளின் பெருமையையும் இவன் மெளக்த்யத்தையும் கண்டு வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து “இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனாயே” என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அதீதகாலஸ்தமாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல

ப்ரகாசிக்கையாலே அப்படி வயிறெரிந்து கொண்டு “போனாய் மாமருதின் நடுவே” என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் - (போனாய் என்னும் மாதா) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-6-15) - யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம - யமளார்ஜுன மரங்களுக்கு நடுவில் சென்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப குறிப்பிட்ட செயலைச் செய்வதில் ஒத்தபடியான சிந்தனை உள்ளவர்களாக, க்ருஷ்ணனைத் துன்புறுத்த எண்ணியபடி வந்து நின்ற யமளார்ஜுன மரங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் சென்றான். அப்போது யசோதைப்பிராட்டி ஓடி வந்து அவனை எடுத்துக்கொண்டாள். அந்த இரண்டு மருதமரங்களின் வளர்த்தி மற்றும் க்ருஷ்ணனுடைய பால்யம் ஆகிய இரண்டையும் கண்ணுற்று, வயிறு எரிந்து, க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகத்தை நோக்கி, “இந்தப் பெரிய மருதமரங்கள் நடுவில் சென்றாயே” என்று வெறுத்து நின்றாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், கடந்த காலகட்டத்தில் இந்த நிகழ்வு நடந்தபோதிலும், இவர் உள்ளபோது நடந்தது போன்று தோன்றுவதால், யசோதையைப் போன்றே வயிறு எரிந்து, திருவாய்மொழி (5-1-2)- போனாய் மாமருதின் நடுவே - என்று கூறினார். (படிகளும் காணலாம்) - இதன் மூலம் இவரிடம் தந்தை மற்றும் தாயான தசரதன் மற்றும் யசோதையின் தன்மைகளைக் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (செந்தீத் தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்குமுள்ளென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை) ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன், “நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச் சிந்நோ நசோரகை:, சஷ்யம் நீதோ நவாதேந நவிஷேண நக்ருத்யயா”, “ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமானோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:” என்கிறபடியே அக்நி முதலானவை பாதகமாகாதபடி “ஸர்வ பூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:” என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவதாத்மகதயா அநுகூலமாக அநுஸந்தித்து, “எங்குமுள்ள கண்ணன்” என்கிறபடியே “உர்வ்யாமஸ்தி” என்று தொடங்கி, “ஸர்வத்ராஸ்தி” என்று பிறர்க்கு முபதேசித்தாப்போலே; இவரும், “அறியும் செந்தீயைத் தழுவி யச்சதனென்னும் மெய்வேவாள் ஏறியும் தண்காற்றைத் தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்த னென்னும்”,

“போமிள நாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கை யீதென்னும்” என்று அக்நி முதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்வேந அநுகூலமாம்படி “என் முன்னைக் கோளரியே - உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து - என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான் - முடியாததென்னெனக்கு” என்று அவனை அநவரதா நுஸந்தாநம் பண்ணி, “கறந்த சிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்” என்று அவனுடைய ஸர்வகதத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச் செய்கையாலே “பள்ளியிலோதி வந்த தன் சிறுவன்” என்றும், “பிள்ளையைச் சீறி” என்றும் சொல்லப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் - ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-58) - நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச் சிந்நோ நசோரகை:, சடியம் நீதோ நவாதேந நவிஷேண நக்ருத்யயா - அவனை அக்னி எரிக்கவில்லை, ஆயுதங்கள் வெட்ட இயலவில்லை, விஷத்தால் இறக்கவில்லை, பூதங்களால் அழியவில்லை - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-38) - ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமாநோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித: - க்ருஷ்ணனிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்ட மனம் உள்ளவனாகிய ப்ரஹ்லாதன் கொடிய பாம்புகளால் தீண்டப்பட்டபோதிலும் க்ருஷ்ணனுடைய நினைவால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி காரணமாகத் தனது சரீரத்தை உணரவே இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அக்னி போன்றவை தனக்கு எந்தக் கெடுதலையும் செய்யாதபடி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-36) - ஸர்வ பூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத: - தந்தையே! அனைத்து உயிர்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனும், உலகிற்கு நாயகனும், பரமாத்மாவும் ஆகிய கோவிந்தன் இந்த உலகத்தையே தனது சரீரமாகக் கொண்டபடி உள்ளபோது பகைவன் என்ற நிலை எவ்விதம் உண்டாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகைவன் போன்ற எந்தவிதமான சொல்லையும் எண்ணாதபடி, அனைத்தையும் பகவானின் சரீரமாகவே எண்ணி, திருவாய்மொழி (2-8-9) - எங்கும் உள்ள கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப, உர்வ்யாமஸ்தி - பூமியில் உள்ளான் - என்று தொடங்கி, ஸர்வத்ர அஸ்தி - எங்கும் உள்ளான் - என்பது முடிய அனைவருக்கும் உபதேசித்தான். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், (செந்தீத்

தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையற) - திருவாய்மொழி (4-4-3) - அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதன் என்னும் மெய்வேவாள் எறியும் தண்காற்றைத் தழுவி என்னுடைக் கோவிந்தன் என்னும் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-4-5) - போம் இள நாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கை ஈதென்னும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அக்னி முதலான துன்புறுத்தும் பொருள்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனையே தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள காரணத்தால் நன்மையே செய்யும்படியாக. (சிந்தை செய்து) - திருவாய்மொழி (2-6-6) - என் முன்னைக் கோளரியே உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான் முடியாததென்னெனக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் சிந்தித்தபடி. (எங்கும் உளன் என்று) - திருவாய்மொழி (1-1-10) - கறந்த சிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் எங்கும் நிறைந்துள்ள தன்மையை அனைவரும் அறியும்படியாக அருளிச்செய்வதால், பெரியதிருமொழி (2-3-8) - பள்ளியிலோதி வந்த தன் சிறுவன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-3-8) - பிள்ளையைச் சீறி - என்றும் கூறப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன் தன்மையையும் நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், “த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத:” என்றும், “பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச, பவக்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிவை” என்றும் லங்கையோடே கூட புத்ர தாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினாப்போலே, இவரும் “பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு” என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு, “தயரதற்கு மகன்றன்னை யன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே” என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரஷகனாகப் பற்றுகையாலே, “விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்று தர்மபுத்தி யுடையவ னென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, “ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:” என்று சொல்லப்பட்ட தர்ம ஸ்வரூபனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவ னாகையாலே “தர்மாத்மா” என்று விசேஷஜ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் - (முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாத்மா) - விபீஷணன், யுத்தகாண்டம் (17-14) - த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத: - புத்திரர்களையும் மனைவியையும் துறந்த நான் இராமனையே சரணம் அடைந்தேன் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (19-5) - பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச, பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிவை - இலங்கை என்னால் துறக்கப்பட்டது, நண்பர்கள் விடப்பட்டனர், செல்வங்கள் விடப்பட்டன, எனது அரசும் உயிரும் உனது உடைமையாக உள்ளன, அனைத்தும் உனது உடைமையாக உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இலங்கையுடன் சேர்த்து புத்திரர்கள், மனைவி ஆகிய அனைத்தையும் துறந்து, சக்ரவர்த்தி திருமகன் மட்டுமே தனக்கு அனைத்தும் என்று பற்றினான். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், (முற்றவிட்டு) - திருவாய்மொழி (8-2-11) - பாதம் அடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் பற்றுதல்கள் மற்றும் வாசனையுடன் கைவிட்டு. (மற்றிலேன் என்னும்) - திருவாய்மொழி (3-6-8) - தயரதற்கு மகன்றன்னை யன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே - என்பதற்கு ஏற்ப சக்ரவர்த்தி திருமகனை மட்டுமே தனக்கு அனைத்துவிதமான பாதுகாப்பாகப் பற்றியபடி உள்ளதாய். (தர்மாத்மா படியும் காணலாம்) - ஆரண்யகாண்டம் (17-23) - விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா - விபீஷணன் தர்மம் நிறைந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப தர்மபுத்தி கொண்டவன் என்பதும் மட்டும் அல்லாமல், ஆரண்யகாண்டம் (37-13) - ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: - தர்மமே இராமன் என்ற உருவம் எடுத்தது - என்று கூறப்படும் தர்ம ஸ்வரூபனாகிய சக்ரவர்த்தி திருமகனை மட்டுமே, தான் உயிர் வாழ்வதற்கான காரணமாகக் கொண்டுள்ளதால் “தர்மாத்மா” என்று சான்றோர்கள் கொண்டாடும் விபீஷணாழ்வான் தன்மையை நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - திருவடி, “நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்டதி” என்கிறபடியே விரோதி வர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுக்கையாலே ஏறிட்ட நாணி இறங்கிட்டு “பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்கையாலே, பரமாத்ம சப்த வாச்யனாய்க் கொண்டு “விச்வாத்மாநம்” என்கிறபடியே விச்வத்துக்கும் ஆத்மபூதனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுள்ளே யுடையனாய், “ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ

ஸேவதேஸௌ” என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையனாய், “ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்ட்டித: பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அநுகூலரையும் ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரரான சக்ரவர்த்தி திருமகனளவிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்ட்டிதமாய், இதுக்கு மேலில்லை யென்னும்படி யிருக்கிற ஸ்நேஹத்தாலும் நியதையான பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தை விட்டுப் பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சு போகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் “அந்யத்ர” என்னும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனையல்லதறியே நென்றிருந்தாப்போலே.

விளக்கம் – (வாளி பொழிந்த நிர்க்குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊணாகக் கற்பார் பாவம் மற்றிலே நென்னும் ராமதாஸன்) மஹாபாரதம் வனபர்வம் (149-8) - நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்ட்டதி – தாழ்ந்த குணங்கள் ஏதும் அற்றவனாகிய அந்தப் பரமாத்மா உனது சரீரம் முழுவதிலும் பரவி நிற்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பகைவர்களுடைய கூட்டத்தை அடியுடன் அழிப்பதால் ஏற்றிய நாணை இறக்கி, யுத்தகாண்டம் (130-13) - பவாந் நாராயணோ தேவ: - நீயே நாராயணன் ஆவாய் - என்று கூறுவதால், “பரமாத்மா” என்று கூறப்படும் பெயர் கொண்டவனாக, தைத்திரீயத்தில் – விச்வாத்மா - உலகின் ஆத்மாவாக உள்ளவன் - என்று கூறும்படி உலகத்திற்கே ஆத்மாவாக உள்ள சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தனது உள்ளத்துள்ளே எப்போதும் கொண்டவனும்; அதிமாநுஷஸ்தவம் (32) – ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதாய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ - அந்த அனுமன் உயர்ந்த மோக்ஷத்தையும் தள்ளியவனாக உனது வீரம் நிறைந்த சரீரத்தை எப்போதும் கொண்டாடியபடி இங்கேயே உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரம் நிறைந்த சரீரத்தை மட்டுமே இன்பமாக எண்ணுபவனும்; உத்தரகாண்டம் (40-15) - ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்ட்டித: பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - மிகவும் உயர்ந்த ப்ரீதி எனக்கு உன்னிடம் உள்ளது, அதே போன்று பக்தியும் உள்ளது, எனது மனம் இதனை விடுத்து வேறு எங்கும் செல்வதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப சிறந்த குணம் மூலமும், அம்புகள் மூலமும் முறையே தனக்கு வேண்டியவர்களையும்,

விரோதிகளையும் வெல்லும் வீரனாகிய சக்ரவர்த்தி திருமகனிடம் எப்போதும் நிலைத்து நிற்பதாகவும், அதற்கு மேல் வேறு எதுவும் இல்லை என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற அன்பாலும், எப்போதும் உள்ள பக்தியாலும், அந்த இராமனை அல்லாமல் பரத்வத்தில் கூடத் தனது உள்ளம் போகாமல் உள்ளதைக் குறித்துக் கூறும்போது பரத்வம் என்ற சொல்லைக் கூறுவதையும் விரும்பாமல் “அந்யத்ர - மற்ற எதிலும்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சக்ரவர்த்தி திருமகன் அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியாமல் உள்ளவனும் ஆகிய அனுமான் இவ்விதம் இருந்தது போன்று.

வ்யாக்யானம் - இவரும், “செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்த வொருவன் திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர்” என்று மூல பலம் முதலறும்படி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த ஏகவீரனான சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தம்முள்ளே யுடையராய், “கணை நாணி லோவாத் தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே ஓவாத வுணாக வுண்” என்கிறபடியே அவனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாக வுடையராய், “கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?” என்று ப்ரிய ஹிதங்களைப் பற்ற ஒன்றைக் கற்குமவர்கள் ரமணீயனுமாய் உபகாரகனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனையொழிய பரத்வாதிகளையும் அவதாராந்தரங்களையும் கற்பரோவென்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே, பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிறவிடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் “மற்றும்” என்னும்படி “தயரதற்கு மகன் றன்னை யன்றி மற்றிலேன்” என்றிருக்கையாலே, “தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய” என்று ராமதாஸனாயிருக்கும் திருவடியுடையபடியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் - நம்மாழ்வாரும், (வாளி பொழிந்த நிர்க்குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய) - திருவாய்மொழி (8-6-2) - செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்த வொருவன் திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர் - என்று மூலமாக உள்ள வலிமையானது அதன் முதலுடன் அழிந்து போகும்படியாக அன்பு மழையைப் பொழிந்த ஒரே வீரனாகிய சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன் உள்ளத்தில்

கொண்டவராகவும். (வீரசரிதம் ஊணாக) – பெரிய திருவந்தாதி (78) - கணை நாணி லோவாத் தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே ஓவாத வுணாக வுண் – என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய வீர சரிதத்தையே தனக்கு இன்பமாகக் கொண்டவராகவும். (கற்பார் பாவம் மற்றிலேன் என்னும்) - திருவாய்மொழி (7-5-1) – கற்பார் இராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ - என்பதற்கு ஏற்ப, “மகிழ்வுக்காகவும் நன்மைக்காகவும் ஒன்றைக் கற்கவேண்டும் என்றுள்ளவர்கள், மனதிற்கு இனிமையானவனும் உபகாரங்கள் செய்பவனும் ஆகிய சக்ரவர்த்தி திருமகனை விடுத்து, பரத்வம் போன்ற மற்ற அவதாரங்கள் குறித்துக் கற்பார்களோ”, என்று தனக்கு இராமனின் மீது உண்டான அளவு கடந்த அன்பினால் பரத்வம் போன்றவற்றை நீக்கி உரைக்கும்போது, அவற்றின் பெயரை உரைக்கக் கூட விருப்பம் இன்றி “மற்றும்” என்று கூறும் அளவிற்குத் திருவாய்மொழி (3-6-8) - தயரதற்கு மகன் றன்னை யன்றி மற்றிலேன் – என்று உள்ளதன் காரணமாக, (ராமதாஸன் படியும் காணலாம்) - ஸுந்தரகாண்டம் (43-9) - தாலோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய - நான் கோசலநாட்டின் சக்ரவர்த்தியாகிய இராமனின் அடிமை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இராமனின் அடிமையாக உள்ள அனுமனுடைய தன்மையையும் காணலாம்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 201)

3-4-10 யாவையும் யவருந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந்

தோய்விலன் புலனைந்துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி

ஆவிசேருயிரி னுள்ளா லாதுமோர் பற்றிலாத

பாவனை யதனைக்கூடி லவனையுங்கூடலாமே

பொருள் - அனைத்து அசேதநங்களும், அனைத்து சேதநங்களும் தானேயாகியும் (அந்தர்யாமியாகி உள்ளபோதிலும்) அந்தந்த வஸ்துக்களின் நிலைமைகளின் மூலம் தனக்கு எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாதவன்; ஐந்து இந்த்ரியங்களாலும் அறியப்பட இயலாதவன்; தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தியபடி இருப்பவன்; சரீரத்துடன் உள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு, அந்தச் சரீரத்திற்கு ஏற்படக்கூடிய மாறுதல்கள் எதிலும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை என்ற எண்ணம் அந்த ஆத்மாவுக்கு ஏற்புடையது என்று கொள்ளும்போது, அதே எண்ணமானது ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் ஏற்புடையதே ஆகும்.

அவதாரிகை - சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்தமதயா வ்யாபித்து நின்றால் தக்கததோஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டன் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்து சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகியவற்றின் அந்தராத்தமாவாக வ்யாபித்து நிற்கும்போதிலும், அவற்றுடைய எந்தவிதமான தோஷங்களாலும் தீண்டப்படாதவன் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யாவையும் யாவருந்தானாய்) சேதநாசேதநங்களடைய “தான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய். (அவரவர் இத்யாதி) அவரவர் என்கிறது சேதநருடைய பன்மையைப் பற்ற. கீழே “யாவையும் யவரும்” என்று ஒக்க எடுக்கையாலே, அநுபாவிக்கிற இடத்திலும், அவையவையென்று அசித்தும் தன்னடையே வரும்; அவை தன்னை எடாதொழிவானென்? என்னில், அப்ராதாந்யத்தாலும் ப்ரகரண பலத்தாலும் தன்னடையே வரும் என்னுமிடங் கொண்டும். சமயமென்கிறது வ்யவஸ்தைகளை. அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளையும் சேதநத்தினுடைய ஸுகித்வ துக்கித்வங்களையும் நினைக்கிறது. (தோய்விலன்) சேதநா சேதநங்கள் “தான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவற்றோடே கலந்து நிற்கச் செய்தே, அவற்றினுடைய தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும். சேதநர்க்கு அசித்தகதமான பரிணாமாதிகளில்லையேயாகிலும், அந்த அசித் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸுகித்வ துக்கித்வங்கள் உண்டாகாநின்றதே; அப்படியே இச்சேதநாசேதநங்கள் எங்கும் புக்கு வ்யாபித்து நின்றால், தக்கத தோஷம் இவனை ஸ்பர்சியாதோ? என்றால், அவற்றால் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும். எல்லாம் செய்தாலும் இவற்றுக்கு ஸுகித்வ துக்கித்வங்களின்றியிலேயிருக்க, இவ்வசித்தோட்டைச் சேர்த்தியாலேயன்றோ உண்டாகிறது; அப்படி இவனுக்கும் கூடாதோ? என்னில், கூடாது. அதுக்கடி ப்ரவேச ஹேது விசேஷத்தாலே. இவனைப்போலே கர்மமடியாகவன்றிக்கே அநுக்ரஹமடியாகவிநே அவனுக்கு இவற்றோட்டை ப்ரவேசமிருப்பது. சிறைக்கூடத்திலே சிறையனும் கிடந்தான், ராஜகுமாரனுமிருந்தான். சிறையன் கர்மமடியாக ப்ரவேசிக்கையாலே துக்க ஹேதுவாயிற்று, ராஜகுமாரன் இச்சையாலே ப்ரவேசிக்கையாலே போகருபமாயிருந்தது. “ஸமாநம் வ்ருசஷம் பரிஷஸ்வஜாதே அந்சநந்ய:” என்னாநின்றதிறே.

விளக்கம் - (யாவையும் யாவரும் தானாய்) - சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகிய அனைத்தும் “தான்” என்ற சொல்லுக்குள் அடங்கும்விதமாகத் தனது சரீரமாகவும், தான் அவற்றின் ஆத்மாவாகவும் உள்ள நிலை. (அவரவர் இத்யாதி) - பல சேதநர்கள் உள்ளதன் காரணமாகப் பன்மையில் உரைக்கிறார். ஆனால் கடந்த

பாசுரத்தின் முடிவில் “யாவையும் எவரும்” என்று சேர்த்துக் கூறுவதால், அதனைத் தொடர்ந்து வரும் இந்தப் பாசுரத்தில் “அவைஅவை அவரவர்” என்று அசித் பொருள்கள் தானாகவே வந்து சேர்ந்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் அவ்வாறு அவற்றைக் கூறாமல் “அவரவர்” என்று மட்டும் கூறியது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதன் காரணம், அவற்றின் முக்கியத்வம் ஏதும் இல்லாமையாலும், இங்கு கூறப்படும் விஷயம் காரணமாக அவை தானாகவே அதில் சேர்ந்துவிடும் என்பதாலும் ஆகும். வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “கொண்டும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத்தொகைக்கு எந்தப் பொருளும் இல்லை. சமயம் என்பதன் மூலம் முடிவுகளைக் கூறுகிறார். அதாவது சரீரத்தின் வளர்தல் போன்ற மாறுபாடுகள் மற்றும் ஆத்மாவுடைய சுகம் துக்கம் போன்றவற்றை எண்ணுகிறார். (தோய்விலன்) - சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகிய அனைத்தும் “தான்” என்று சொல்லுக்குள் அடங்கி இருக்கும்படியாக அவற்றுடன் கலந்து நின்றுள்ளபோதிலும், அவற்றின் தோஷங்கள் ஏதும் தன்னிடம் வந்து சேராதபடி நிற்பவன். சரீரத்திற்கு ஏற்படுவது போன்ற மாற்றங்கள் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றாலும், அந்தச் சரீரத்துடன் சேர்வதால் ஆத்மாவுக்கு இன்பதுன்பங்கள் உண்டாகின்றன அல்லவோ? இதே போன்று ஸர்வேச்வரன் சேதந அசேதநங்களில் கலந்து நின்றால், அவற்றின் தோஷங்கள் அவனைப் பீடிக்காதோ என்று கேட்கலாம். அல்ல, அவற்றால் தீண்டப்படாதபடியே இருப்பான். ஆத்மாவுக்கு இயல்பாகவே இன்பதுன்பங்கள் இல்லாதபோதிலும், சரீரத்துடன் சேர்வதால் அவை உண்டாகின்றன; அது போன்று இவனுக்கும் உண்டாகாதோ? அப்படி நடக்காது; காரணம், எந்தக் காரணத்தால் சரீரத்தில் புகுந்த நிலை ஏற்படுகிறது என்பதால் ஆகும். ஜீவாத்மா போன்று கர்மம் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் சரீரத்தில் புகுவதில்லை, அனுக்ரஹம் காரணமாகவே புகுகிறான். ஒரு சிறையில் தண்டனை பெற்றவனும் உள்ளான், அரசுகுமாரனும் உள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம்; தண்டனை பெற்றவன் தனது கர்மம் காரணமாக அங்கு வந்ததால் வருத்தம் ஏற்படக் காரணம் உள்ளது; அரசுகுமாரன் தனது விருப்பம் காரணமாக வந்ததால் இன்பமே காணப்படும். ரிக்வேதத்தில் – ஸமானம் வருஷம் பரிஷஸ்வஜாதே அநச்நந்நய: - ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒரே சரீரத்தில் உள்ளபோதிலும் ஆத்மா கர்மபலனை அனுபவிக்கிறான், பரமாத்மா அனுபவிப்பதில்லை - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (புலனைத்துக்கும் சொல்லப்படான்) ச்ரோத்ராதிகள் ஐந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான் என்னுதல்; அன்றிக்கே நினைத்திறே சொல்லுவது. அச்சொலவுக்கும் முன்பில் நினைவை லக்ஷித்து, அவற்றால் ஸ்மரிக்கப்படான் என்னுதல். பின்னை அவன்தான் இருக்கும்படியென்? என்னில், (உணர்வின் மூர்த்தி) ப்ரகாசத்தையே வடிவாக வுடையனாயிருக்கும். எல்லாம் செய்தாலும் இவற்றோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கம் மெய்யாயிருக்க இவற்றினுடைய தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கும் என்னும் இது கூடுமோ? என்னில், (ஆவிசேர் இத்யாதி) ஆவியுண்டு - ப்ராணாச்ரயமான சரீரம். அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு - ஆத்மா. அதின்பக்கல் அந்த சரீரகதமான பால்ய யௌவநாதிகளொன்றாலும் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லையாம்படியாக அநுஸந்திக்கிற அநுஸந்தாநமானது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் அவனையும் கூடத் தட்டில்லை.

விளக்கம் - (புலன் ஐந்துக்கும் சொல்லப்படான்) - கேட்பது போன்ற ஐந்து புலன்களுக்கும் அவன் விஷயமாக மாட்டான். அதாவது ஐந்து புலன்களால் உணரப்படும் பொருள்கள் விஷயத்தில் நினைவு ஏற்படும்; அப்படிப்பட்ட நினைவுக்கும் விஷயமாகாதபடி உள்ளவன். பின், அவன் எவ்விதம் உள்ளான் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (உணர்வின் மூர்த்தி) - தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தவல்ல ப்ரகாசத்தையே வடிவமாகக் கொண்டவன்; அதாவது ஞானத்தையே வடிவமாகக் கொண்டுள்ளவன். எவ்விதம் கூறினாலும், அவனுக்கு இந்தப் பொருள்களுடன் உண்டாகியுள்ள சேர்க்கை என்பது உண்மையாக உள்ளபோது, அவற்றின் தோஷம் அவனிடம் சேராமல் இருத்தல் என்பது பொருந்துமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஆவிசேர் இத்யாதி) - ஆவி என்பது ப்ராணனை அண்டியுள்ள சரீரம். அந்தச் சரீரத்துடன் சேர்ந்துள்ளதான உயிர் என்பது ஆத்மா. ஆத்மாவிடம் அந்தச் சரீரத்திற்கு ஏற்படுவதான பால்யம், இளமை போணன்ற மாற்றங்களுடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லை; இது போன்ற எண்ணம் ஆத்மாவைப் பொறுத்தவரை எழாமல் உள்ளபோது, அவனைக் குறித்து எழுவதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை;

அதாவது ஆத்மாவிடம் அவை சேராது என்று கூறும் அதே கருத்து, அவனைக் குறித்தும் கூறுவதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - இங்ஙனன்றிக்கே, “இதுக்கு வேறேயும் இரண்டு பொருள் சொல்லுவார்கள்” என்று அருளிச்செய்வார் - அவன் பக்கலிலே பக்தியுண்டாகில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும், புறம்புண்டான உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்றடையவிட்டு அவனையே பற்றில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும்; அன்றியே, அந்திம ப்ரத்யய முண்டாமாகில், அவனைக் கூடலாம் என்றுமாம். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “கீழ் வ்யாப்தியைச் சொல்லி நின்ற பின்பு, இனி வ்யாப்ய வஸ்துகதமான தோஷங்கள் வ்யாபகனானவனுக்குத் தட்டாதென்னுமிடம் அவச்யம் சொல்லவேணும். ஆனபின்பு இத்தையே சொல்லிற்றாக அமையும்” என்று அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல் இறுதி இரண்டு வரிகளுக்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைப்பார்கள்; மூன்றுவிதமாகப் பொருள் உரைப்பார்கள். (1) “பாவனை அதனை” என்பதை “பக்தி ரூப பாவனை” என்று கொண்டால், மற்ற எதிலும் பற்றில்லாதபடி அவன் விஷயத்தில் மட்டும் பக்தி கொண்டால், அவனைக் கூடலாம். (2) “ஆவிசேர் உயிரினுள்” என்பதற்கு “ப்ரக்ருதியிலும் ஜீவாத்மாவிலும்” என்று கொண்டு, அவற்றில் உள்ள மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாமல், அவனை மட்டுமே உபாயம் என்று பற்றினால், அவனைக் கிட்டலாம். (3) ஜீவாத்மா உடலை விட்டுப் பிரியும் அந்திம நேரத்தில் அவனைக் குறித்த நினைவு ஏற்பட்டால், அவனைக் கிட்டலாம். “பாவனை” என்ற சொல் முதல் பொருளில் த்யானம் என்றும், இரண்டாவது பொருளில் உபாயம் என்றும், மூன்றாம் பொருளில் நினைவு என்றும் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த மூன்று பொருள்களையும் எம்பெருமானார் கேட்டருளிய பின்னர், “முதலிரண்டு அடிகளில் அவன் எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பதை உரைத்தார். அவ்விதம் அவன் வ்யாபித்து நிற்பதைக் கூறிய பின்னர், அதனால் அவனுக்கு எந்தவிதமான தோஷங்களும் அவற்றின் மூலம் ஏற்படாது என்பதையே அடுத்து கூறவேண்டும். எனவே முதலில் கூறிய சரீரத்தின் தோஷங்கள் ஆத்மாவைச் சேராமல் உள்ளது போன்று, ஆத்மா மற்றும் சரீரம்

ஆகிய இரண்டின் தோஷங்களும் இவனிடம் சேராது என்பதே பொருளாக இருத்தல் வேண்டும்”, என்றார்.

3-4-11 கூடிவண்டறையுந் தண்டார் கொண்டல் போல் வண்ணன்றன்னை

மாடலர் பொழிற்குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன

பாடலோராயிரத்து ளிவையுமொரு பத்தும் வல்லார்

வீடில் போகமெய்தி விரும்புவ ரமரர் மொய்த்தே

பொருள் - வண்டுகள் கூட்டமாகக் கூடித் தேனைப் பருகிய மகிழ்ச்சி காரணமாக ஓசை எழுப்பியபடி உள்ள குளிர்ந்த மாலையை அணிந்தவனும், மழை மேகம் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து - அனைத்து இடங்களிலும் அலர்ந்த சோலைகள் நிரம்பியதான ஆழ்வார் திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த இசையுடன் கூடியதான, இது போன்று மற்றொன்று இல்லாததான ஆயிரம் பாசுரங்களில், ஈடில்லாத இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்கவல்லவர்கள், பகவத் அனுபவத்தை எப்போதும் அடைந்து, நித்யஸூரிகளால் சூழப்பட்டு விரும்பப்படுவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெற்று அயர்வறும் அமரர்களாலே விரும்பப்படுவார்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - நிறைவாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பொருளுடன் கற்பவர்கள், நித்யமான கைங்கர்யத்தை அடைந்தவர்களாக, நித்யஸூரிகளாலும் விரும்பப்படுவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூடிவண்டறையும் இத்யாதி) கீழ் - பரக்கச் சொன்ன விபூதியடைய, தோளில் தோள்மாலையோபாதி அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கிண்ணகத்திலே இழிவாரைப்போலே வண்டுகளானவை திரண்டு மதுபாநம் பண்ணி த்வநியா நின்றுள்ள ச்ரமஹரமான மாலையையும், ச்ரமஹரமான மேகம் போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்று கவி பாடிற்று. (மாடலர் இத்யாதி) பர்யந்தங்களிலே

அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (பாடலோராயிரம்) புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடு கூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். (வீடில போகமெய்தி) ஒருநாளும் விச்சேத சங்கையில்லாத மோக்ஷ ஸுகத்தை ப்ராபித்து. (விரும்புவரமரர் மொய்த்தே) அமரராலே மொய்த்து விரும்பப்படுவர். லீலாவிபூதியை ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுஸந்திப்பார் நித்யஸூரிகளாகையாலே, “தாங்கள் அநுபவிக்கக்கடவ அநுபவத்தை ஸம்ஸாரத்தே யிருந்து வைத்து இப்படியிருப்பதொரு ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்து அநுஸந்திப்பதே” என்று ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரமாதிசயத்தாலே. அவருடைய ப்ரபந்தங்களை அப்யஸித்தவர்களை, ஸர்வேச்வரனை விட்டு இவர்களை நெருங்கி ஆதரியாநிற்பர்கள் நித்யஸூரிகள்.

விளக்கம் - (கூடிவண்டறையும் இத்யாதி) - இதுவரை கூறப்பட்ட அவனுடைய விபூதிகள் அனைத்தும், அவனுடைய திருத்தோள்களுக்கு அவன் அணிந்துள்ள மாலைகள் எவ்விதம் பொருத்தமாக உள்ளனவோ, அது போன்று அவனுக்குப் பொருத்தமாக உள்ளன. பெரும் வெள்ளத்தில் இறங்குபவர்கள் தள்ளாடுவது போன்று, வண்டுகள் பலவும் ஒன்றாகத் திரண்டு, தேன் வெள்ளத்தில் இறங்கி, அதனைப் பருகி, அந்த மயக்கத்தால் தடுமாறி ஓசை எழுப்பியபடி உள்ளன. இப்படியாக வண்டுகள் நிறைந்த மாலையையும், காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்குவதான மழைமேகம் போன்ற திருமேனி நிறத்தையும் குணத்தையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ இவர் பாடினார். (மாடலர் இத்யாதி) - அனைத்து பக்கங்களிலும் அலர்ந்த சோலைகள் உள்ளதான ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவரும், தாராள குணம் கொண்டவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. (பாடல் ஓராயிரம்) - மலர்கள் பரிமளத்துடன் சேர்ந்தே மலர்வது போன்று, இசையுடன் சேர்ந்தே உள்ளதான ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்கவல்லவர்கள். (வீடில போகம் எய்தி) - “இதிலிருந்து பிரிவு ஏற்படுமோ” என்ற சந்தேகம் இல்லாதபடியான மோக்ஷ இன்பத்தை அடைந்து. (விரும்புவர் அமரர் மொய்த்தே) - நித்யஸூரிகளால் மொய்க்கப்பட்டு விரும்பப்படுவர். என்ன காரணத்தால் அவர்களால் விரும்பப்படுவர் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்த உலகத்தை அவனுடைய செல்வம் என்று

கொண்டாடியபடி உள்ளவர்கள் நித்யஸூரிகள் ஆவர்; இதனால் அவர்கள், “நாம் இங்கு இருந்து அவனை அனுபவித்தபடி உள்ளோம். ஆனால் நம்முடைய இந்த அனுபவத்தை, ஸம்ஸார உலகத்தில் உள்ளபோதிலும், இந்த அளவிற்கு ஞானத்தை அடைந்து அனுபவிக்கிறார்கள்”, என்று எண்ணி நம்மாழ்வாருடைய பக்கம் அதிகமாக ப்ரேமை கொள்கிறார்கள். இதனால் அவருடைய ப்ரபந்தங்களை அறிந்தவர்களை, ஸர்வேச்வரனையும் விட்டு விலகி வந்து, அவர்களை நெருங்கி நின்று நித்யஸூரிகள் கொண்டாடுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில் இத்திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார். இரண்டாம் பாட்டில் கீழ்சொன்ன பூதங்களினுடைய கார்யத்தை க்ரமத்திலே பேசினார். மூன்றாம் பாட்டில் ஜகதாकारனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சேர்த்து அனுபவித்தார். நாலாம் பாட்டில் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்தார். ஆறாம் பாட்டில் வேதம் தொடக்கமான இயலுமிசையுமான சப்தராசியை விபூதியாகவுடையன் என்றார். ஏழாம் பாட்டில் ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன் என்றார். எட்டாம் பாட்டில் ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையன் என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில் அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேச முடியாமையாலே, சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனென்று ப்ரயோஜகத்திலே அருளிச்செய்தார். பத்தாம் பாட்டில் இவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்து நின்றால், தக்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனென்கிறார். நிகமத்தில் இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் இந்தத் திருவாய்மொழியில் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்ட பொருளைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் - முதல் பாசுரத்தில் கூறிய பஞ்சபூதங்களின் செயல்பாட்டை வரிசையாக உரைத்தார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், இந்த உலகத்தையே தனது உருவமாகக் கொண்டு நின்ற நிலையுடன், திருமேனியையும் சேர்த்து அனுபவித்தார். நான்காம் பாசுரத்தில், ஒளி வீசும் மாணிக்கம் போன்ற பலவற்றையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில்,

சுவை நிறைந்த அனைத்தையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்றார். ஆறாம் பாட்டில், வேதம் தொடக்கமாக உள்ளதான இயல் இசை என்னும் ஒலிகளின் சேர்க்கை அனைத்தையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்றார். ஏழாம் பாட்டில், ஐச்வர்யம் போன்ற பல புருஷார்த்தங்களைக் கொண்டவன் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், இந்த உலகில் உள்ள அனைவரிலும் முதன்மையாக உள்ள நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களைத் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், அவனுடைய செல்வத்தின் விரிவை முழுமையாக உரைக்க இயலாமல், அனைத்து சேதந அசேதநங்களைத் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்று சுருக்கமாக உரைத்தார். பத்தாம் பாட்டில், இவை அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக நின்றுள்ளபோதிலும், அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன் என்றார். இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்குக் கிட்டும் பலனை உரைத்து நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 63)

58. பேதையர் வேதப்பொருள் இதென்று உன்னி பிரமம் நன்றென்று
ஓதி மற்றெல்லா உயிரும் அஃது என்று உயிர்கள் மெய்விட்டு
ஆதிப்பரனோடு ஒன்றாம் என்று சொல்லும் அவ்வல்லல் எல்லாம்
வாதில் வென்றான் எம் இராமானுசன் மெய்ம்மதிக் கடலே

விளக்கவுரை - வேதங்களைப் ப்ரமாணம் என்று ஒப்புக்கொளாத மதம் அன்றி, வேதங்களே ப்ரமாணம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையில் உள்ளபோதும் - யாதவப்ரகாசர் முதலானோர் வேதங்களுக்குத் தவறான பொருள்களைக் கூறியபடி உள்ளனர். இவர்கள் தாங்கள் கூறுவதே வேதங்களின் உண்மையான பொருள் என்று வாதாடியபடி உள்ளனர். ப்ரஹ்மம் மட்டுமே உண்மை என்று கூறி, மற்ற அனைத்து ஆத்மாக்களும் ப்ரஹ்மமே என்று வாதாடுகின்றனர். அனைத்து ஆத்மாக்களும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்பது போன்ற தவறான கருத்துக்களைப் பரப்பியபடியும் வந்தனர். இப்படிப்பட்ட இவர்களின் ஆரவாரம் நிறைந்த வாதங்கள் அனைத்தையும், இந்த உலகைக் காப்பாற்றும் விதமாக, தனது வாதம் மூலம் எம்பெருமானார் வென்றார். இவ்விதமாக இவர்களை வென்ற நமது எம்பெருமானார், உண்மையான ஞானம் நிரம்பிய கடலாகவே உள்ளார்.

அவதாரிகை - கீழ் பலவிடங்களிலும், வேத பாஹ்ய ஸமயங்கள் பூலோகத்தில் நடையாடாதபடி எம்பெருமானார் சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அவர்களோடே ப்ரஸங்கித்து அவர்களை ஸவாஸநமாக நிரஸித்த வைபவத்தைக் கொண்டாடினார்; இதிலே "கட்டப் பொருளை மறைப்பொருள்" என்று சொல்லுகிற

குத்ருஷ்டிகளை வேதாந்த வாக்யங்களாலே ப்ரஸங்கம் பண்ணி ஜயித்தவருடைய வைபவத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

விளக்கம் – இதுவரை பல பாசுரங்களில், வேதங்களை ஏற்காத மதங்கள் இந்த உலகத்தில் இல்லாதபடி எம்பெருமானார் சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு அவர்களுடன் வாதம் செய்து அவர்கள் அடியுடன் அழித்த வைபவத்தைக் கொண்டாடினார். இந்த பாசுரத்தில் இராமாநுச நூற்றந்தாதி (93) – கட்டப்பொருளை மறைப்பொருள் - என்று கூறும் தவறான பார்வை கொண்ட மதங்களை வேதாந்த வாக்யங்கள் மூலம் வாதம் செய்து வென்ற வைபவத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – (பேதையர்) வேதத்தை ப்ரமாணமென்ன இசையாத சார்வாகாதிகளுடைய

ஸம்யஸ்தரான பாஹ்யரைப் போலன்றிக்கே, வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து வைத்தும், அந்த அர்த்த நிருபணம் பண்ணுகிற வேளையிலே, “அநாதி பாப வாஸநா தூஷிதா சேஷ சேமுஷீகராய்” கொண்டு வேதத்துக்கு தந்தாமுடைய குத்ருஷ்டி கல்பநங்களான அபார்த்தங்களைச் சொல்லி. “அயதாவத் ப்ரஜாநாதி ... புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸீ” என்கிறபடியே தம: ப்ரசுரராய்ப் போருகிற சங்கர பாஸ்கர யாதவாதிகளை, “பேதையர்” என்று நிர்ந்தேசிக்கிறார். பேதையர் – அஞ்ஞர். (வேதப்பொருளிதென்றுன்னி) வேதாந்தங்களினுடைய தாத்த்பர்யார்த்தம் இதுவேயென்று நிருபித்து. உன்னுதல் – நிருபித்தல்.

விளக்கம் – (பேதையர்) - வேதங்களை ப்ரமாணம் என்று ஏற்காத சார்வாதிகர்கள் போல வேதங்களை மறுப்பவர்கள் போன்று அல்லாமல், வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளபோதிலும், அதன் பொருளைத் தீர்மானிக்கும்போது, எல்லையற்ற காலமாகச் சேர்க்கப்பட்ட பாவங்களின் வாசனை காரணமாக வேதங்களுக்குத் தாங்கள் விரும்பும் விதத்தில் தங்களுக்குத் தோன்றுகின்ற தவறான பொருள்களைக் கற்பனை செய்து கொண்டு, தவறான பொருள்களைக் கூறியபடி. கீதை (18-31) – அயதாவத் ப்ரஜாநாதி ... (18-32) புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸீ – தவறாக அறியும் அறிவானது தாமஸத்தால் உண்டாகிறது -

என்பதற்கு ஏற்ப தாமஸம் அதிகமாக நிறைந்தபடி உள்ள சங்கர, பாஸ்கர, யாதவ ப்ரகாசர் ஆகியவர்களை “பேதையர்” என்று குறிப்பிடுகிறார். பேதையர் என்றால் அறியாமை நிறைந்தவர். (வேதப்பொருள்) -வேதாந்தங்களுடைய உண்மையான ஆழ்பொருள் இதுதான் என்று நிரூபித்து.

வ்யாக்யானம் - (பிரமம் நன்றென்றோதி) ப்ரஹ்மமே ஸமஸ்த ப்ரபஞ்ச விலக்ஷணமென்று அந்த வேதவாக்யங்களாலே ப்ரதிபாதித்து. “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம”, “ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத்”, “ஏகம் ஏவ அத்விதீயம்”, “யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வம் ஆத்மைவாபவத்” என்கிற விசிஷ்டைக்ய ப்ரதிபாதகங்களான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு குத்ருஷ்டி கல்பநமாக, “அசேஷ விசேஷ ப்ரத்யநீக சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம ஏவ பரமார்த்த:” என்று அபார்த்தங்களைச் சொல்லியென்றபடி. (மற்றெல்லாவுயிருமஃதென்று) ப்ரஹ்மாதிரிக்ந்தமான ஜீவவர்க்கங்க ளடங்கலும் அந்த ப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ரதிபிம்பபூதமாயிருக்கும், ஸ்வாஜ்ஞாநத்தாலே ப்ருதக்பூதமாய்த் தோற்றுகிறதித்தனையென்று, “தததிரேகி நாநாவித ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய தத் தத் க்ருத ஜ்ஞாந பேதாதி ஸர்வம் தஸ்மிந் ஏவ பரிகல்பிதம் மித்யாபூதம்” என்றும், “நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம ஏவ ஸத்யம்” என்றும் தத்வ நிர்ணயத்தைப் பண்ணி என்றபடி.

விளக்கம் - (பிரமம் நன்றென்றோதி) - அனைத்து ப்ரபஞ்சங்களைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டது, மேன்மையானது என்பதை அந்த வேதாந்தங்கள் மூலமே வெளிப்படுத்தி. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-1-6) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - குழந்தாய்! தொடக்கத்தில் ஸத் என்னும் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - இரண்டாவது என்பது இல்லாமல் இது மட்டுமே இருந்தது, ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-14) - யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வம் ஆத்மைவாபவத் - எங்கு அனைத்தும் ஆத்மாவாகிவிட்டதோ - என்பது போன்றதான, பரம்பொருளுடன் ஆத்மாவுக்கு உள்ளதான ஸம்பந்தத்தை வெளிப்படுத்தும் ச்ருதி வாக்கியங்களுக்கு, முரண்பாடாகவும் கற்பனையாகவும், அசேஷ விசேஷ ப்ரத்யநீக சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம ஏவ பரமார்த்த: - எந்தவிதமான விசேஷங்களும் அற்றதான ஞானமயமாக உள்ள ப்ரஹ்மம் மட்டுமே

உண்மையானது - என்று தவறான பொருளைக் கூறி என்றபடி. (மற்றெல்லா உயிரும் அஃதென்று) - ப்ரஹ்மம் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதிபிம்பமாகவே இருக்கும், ப்ரஹ்மம் தனது அறியாமை காரணமாகவே தனித்தனியாகத் தோன்றுகின்றன என்று, தத்திரேகி நாநாவித ஜ்ஞாத்த்ரு ஜ்ஞேய தத் தத் க்ருத ஜ்ஞாந பேதாதி ஸர்வம் தஸ்மிந் ஏவ பரிகல்பிதம் மித்யாபூதம் - பலவிதமான ஞானங்கள் மூலம் தடுமாறி பலவிதமான ஜீவாத்மாக்கள் உள்ளதாய் கற்பனை செய்யப்பட்டு உண்மை அல்லாதவற்றைக் கண்டு மயங்கி - என்றும், நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம ஏவ ஸத்யம் - எந்தவிதமான தன்மைகளும் அற்றதாய், ஞானமயமாக உள்ளதாய் இருக்கின்ற ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஸத்யம் - என்றும் தவறான கருத்துக்களை நிலைநாட்டி.

வ்யாக்யானம் - (உயிர்கள் மெய்விட்டாதிப் பரனோடொன்றாமென்று சொல்லும்) மோக்ஷ நிர்ணயம் பண்ணுகிறவளவிலும் அப்படிப்பட்ட ஜீவ வர்க்கங்களடங்கலும் தேஹாத்யுபாதி விநிர்முத்தமானவாரே, “ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி”, “பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபி நிஷ்பத்யதே” இத்யாதி ச்ருதிகளுடைய தாத்பர்யத்தை யறியமாட்டாதே, அவற்றுக்குக் காரணபூதனான ஸர்வஸ்மாத்த்பரனோடே ஏகீபவித்திருக்கு மென்கிற அபார்த்தத்தைச் சொல்லும்.

விளக்கம் - (உயிர்கள்) - மோக்ஷம் குறித்து உரைக்கும்போது ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்தும் தங்களுடைய சரீரம் போன்ற இடையூறுகளை விடும்போது, முண்டக உபநிஷத் (3-2) - ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபி நிஷ்பத்யதே - பரம்பொருளை அடையும் ஜீவன் தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்களுடைய தாத்பர்யத்தை அறியாமல் அவற்றுக்குக் காரணப் பொருளாக உள்ளதும் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்துடன், அனைத்தும் ஒரே பொருள் என்று கூறலாம்படி ஒன்றாகிவிடும் என்னும் தவறான பொருளைக் கூறுகின்ற.

வ்யாக்யானம் – (அவ்வல்லலெல்லாம்) – இப்படி சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளுடைய சுஷ்க தர்க்கங்களுடைய தோஷங்களையெல்லாம். அல்லல் – ஆரவாரம், அதாவது கோஷம். “ஆதிப்பரனோடு” என்று குத்ருஷ்டிகளுடைய பக்ஷத்தைப் பார்த்துச் சொன்ன வார்த்தையன்று, ஒரு ஜகத்தையும் அதுக்கு அவனுடைய காரணவத்தையும், ஸர்வமும் பரார்த்தபூதமாய், அவற்றுக்கெல்லாம் பரனாயிருப்பானென்னுமத்தையும் அந்த பக்ஷத்தார் இசையாரிறே. ஆக, ஸ்வஸித்தாந்தாபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்தாரித்தனை. (வாதில் வென்றான்) லோக ரக்ஷணார்த்தமாக வாதம் பண்ணி ஜயித்தருளினார். “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்கிற ச்ருதிக்கு - ப்ரஹ்ம சப்தம் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான வஸ்துவையும், இதம் சப்தமும் ஸர்வ சப்தமும் பரித்ருச்யமாநமா யிருக்கிற போக்ய போகோபகரண போகஸ்தான போக்த்ருவர்க்க தத்வைவித்யத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிருக்கையாலே, “ப்ரஹ்ம மொன்றுமே ஸத்யம், தத் வ்யதிரித்தமெல்லாம் மித்யாயூதம்” என்கிற சுத்தாத்வைதம் ஸித்தியாதே, சரீரபூதமாயிருக்கிற சேதநாசேதந வர்க்கத்துக்கும் சரீரியான ப்ரஹ்மத்துக்கும் சரீர சரீரி பாவ நிபந்தநமாக ஐக்யம் ஸித்திக்கையாலே விசிஷ்டைக்யமே அர்த்தமென்று சொல்லியும்.

விளக்கம் – (அவ்வல்லல் எல்லாம்) – இவ்விதம் கூறுகின்ற பிழையான பார்வைகள் கொண்டவர்களுடைய உலர்ந்த வாதங்கள் அனைத்தின் தோஷங்களையும். ஆனால், “ஆதிப்பரனோடு = அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள உயர்ந்தவன்” என்று கடந்த பத்தியில் வேதத்திற்கு புறம்பாகப் பொருள் உரைப்பவர்களுடைய வாக்கியத்தின் நடுவில், அவர்கள் கூறுவது போன்று அந்தச் சொல்லை வைத்தது சரியோ? ஒரு உலகத்தையும், அதற்கு அவனுடைய காரணமாக உள்ள தன்மையையும், அனைத்தும் அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதாக அவன் அவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாக உள்ளதையும் அவர்கள் ஏற்கமாட்டார்கள் அல்லவோ? அதற்குச் சமாதானம் உரைக்கிறார். அந்தச் சொல் அவர்கள் கூறியதாக இவர் உரைக்கவில்லை; தனது ஸித்தாந்தத்தைக் கருத்தில் கொண்டே உரைத்தார். (வாதில் வென்றான்) – இந்த உலகத்தினைக் காப்பாற்றும் விதமாக அவர்களுடைய வாதங்கள் அனைத்தையும் வென்றார். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம – இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே - என்ற

வேதவாக்கியத்திற்கு “ப்ரஹ்மம் மட்டுமே உண்மை, ப்ரஹ்மத்தை விடுத்து உள்ள மற்ற அனைத்தும் உண்மையானவை அல்ல” என்று அவ்வைதிகள் உரைத்தனர்; ஆனால் இந்த வரியில் உள்ள “ப்ரஹ்மம்” என்ற பதம் அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாணகுணங்கள் பொருந்தியதும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதும் ஆகிய வஸ்துவைக் குறிக்கும் என்றும், “இதம், ஸர்வம்” ஆகிய இரண்டு பதங்களும் “இன்பங்கள், இன்பம் அளிக்கவல்ல கருவிகள், இன்பம் அளிக்கவல்ல இடங்கள், இன்பத்தை அனுபவிக்கும் ஜீவாத்மாக்கள்” ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் என்றும் உணர்ந்து, மேலே உள்ள அவ்வைத பொருள் இந்த வரிக்கு ஏற்பட்டுவிடாமல், ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாகவே உள்ள அனைத்து சேதன அசேதனங்கள் மற்றும் அவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மம் - இவற்றுக்கு இடையே “சரீரத்தை உடையவன் - சரீரம்” என்ற ஸம்பந்தமே வெளிப்படுகிறது என்று கூறி, இந்தப் பொருளே அந்த வாக்கியத்தின் பொருள் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - “ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத், ஏக மேவ அத்வீதீயம்” என்கிற ச்ருதிக்கு, “அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம் அக்ஷரம் தமஸி லீயதே தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி” என்கிறபடியே கல்பாதியிலே ஸூக்ஷ்ம சித்சிச்சரீரகனாய் ஒருவனே யிருந்தானென்றும், காணாத மதத்திலே ஒரு கார்யத்தைக் குறித்து அநேக காரணங்களுண்டாயிருக்கிறாப்போலே இந்த ஜகத் ரூப கார்யத்துக்கும் அவித்யை யொழிய வேறொரு காரணாந்தரம் வேண்டாதபடி தானே ஸர்வவித காரணங்களுமா யிருக்கையாலே அபிந்ந நிமித்தகோபாதாந காரணமாயிருக்கும் என்றும், அக்ஷரார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தும்.

விளக்கம் - அடுத்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-1-6) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - குழந்தாய்! தொடக்கத்தில் ஸத் என்னும் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஏகம் ஏவ அத்வீதீயம் - இரண்டாவது என்பது இல்லாமல் இது மட்டுமே இருந்தது - என்றும் உள்ள வேதவரிக்கு விளக்கம் கூறினார். எவ்விதத்தில்? ஸூபால உபநிஷத் (2) - அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம் அக்ஷரம் தமஸி லீயதே தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி - அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது, அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்கிறது, தமஸ் ஒரே தேவனில் லயிக்கிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் சித் மற்றும் அசித் ஆகிய

அனைத்தும் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் கொண்டுள்ளபோது, அவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு இவன் மட்டுமே இருந்தான் என்றும்; இந்த உலகம் உண்டாவதற்கு அவித்யை மட்டுமே காரணம் என்ற வாதத்தினைத் தள்ளி, காணாத மதத்தில் ஒரு கார்யப்பொருள் உண்டாகப் பல காரணப்பொருள்கள் இருக்கலாம் என்ற கருத்தை சற்றே ஏற்று, இப்படிப் பல காரணப்பொருள்கள் இருத்தல் வேண்டியதில்லை என்று தானே அனைத்துவிதமான காரணப்பொருளாகவும் ப்ரஹ்மம் இருக்கிறது என்றும், இதனால் இந்த ஜகத்தின் நிமித்த காரணமாகவும், உபாதானக் காரணமாகவும் ப்ரஹ்மமே உள்ளது என்றும் விளக்கம் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - “யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வம் ஆத்மைவாபவத்” என்கிற ச்ருதிக்கு ஜகத்துக்கு தாரகனாயும் வ்யாபகனாயும் நியந்தாவாயும் அந்தர்யாமியாயும் ஸ்வாமியாயும் சேஷியாயு மிருக்கையாலே எல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மமேயா யிருக்குமென்று அர்த்த வர்ணநம் பண்ணியும், இன்னமும் அவர்கள் ஸ்வாஜ்ஞாந்தாலே அபார்த்தங்களைச் சொல்லியும், உதாஹ்ருதங்களான, “தத்வமஸி” இத்யாதி ச்ருதிகளுக்கெல்லாம் அயதாவஸ்த்தித்த பதார்த்தங்களைச் சொல்லியும், தாம் சொன்ன அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் அநுகூலமா யிருந்துள்ள, “போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா”, “ப்ருதக் ஆத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ் ததஸ் தேந அம்ருதத்வமேதி”, “த்வா ஸுபர்ணா ஸ்யுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அந்சநந் அந்யோ அபிசாகசீதி”, “நித்யோ நித்யாநாம் சேதந: சேதநாநாம் ஏகோ பஹுநாம் யோ விததாதிகாமாந்” இத்யாதியான ஜீவ ப்ரஹ்மணோரந்யந்த பேத ப்ரதிபாதக ச்ருதிகளையும், “ய: ப்ருதிவீம் அந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்”, “ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹத பாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” இத்யாதி கடக ச்ருதிகளையும் உபந்யஸித்து, இனி ப்ரபஞ்ச மித்யாத்வ ப்ரதிபாதநத்துக்கு பெளத்தார்த்த ஸாரங்களான கேவல துஸ்தர்க்கங்களை யொழிய ஸமீசீந ப்ரமாண மொன்றுமில்லை யென்று அத்தை நிரஸித்து.

விளக்கம் - அடுத்து, ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-14) - யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வம் ஆத்மைவாபவத் - எங்கு அனைத்தும் ஆத்மாவாகிவிட்டதோ - என்ற வேதவரிக்கு இந்த உலகிற்கு ஆதாரமாகவும், உட்புகுந்து நியமிப்பவனாகவும்,

அந்தர்யாமியாகவும், எஜமானனாகவும், ஸ்வாமியாகவும் உள்ளதால் அந்த ப்ரஹ்மமே அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளது என்று பொருள் உரைத்தார். மேலும் மற்ற மதத்தினர்கள் சாந்தோக்ய உபநிஷத் - தத் த்வம் அஸி - நீ அதுவாகிறாய் - போன்ற ச்ருதி வாக்கியங்களுக்குத் தங்கள் அறியாமை காரணமாக பலவிதமாகத் தவறான பொருள்களை உரைத்தபடி இருந்தனர். இவற்றுக்கான பொருளை உரைக்க ப்ரமாணமாக இருந்துள்ள ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-12) - போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா - அனுபவிக்கப்படுவது, அனுபவிப்பவன், இந்த இரண்டையும் தனது உடமைகளாகக் கொண்டவன், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-6) - ப்ருதக் ஆத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ் ததஸ் தேந அம்ருதத்வமேதி - ஜீவாத்மாவையும், அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் பரமாத்மாவையும் தனித்தனியானவர்கள் என்று அறிந்து, இத்தகைய ஞானத்தால் மகிழ்ந்த பரமாத்மாவால் அன்புடன் ஏற்கப்பட்டு மோசஷத்தை அடைகிறான், முண்டக உபநிஷத் (3-1) - த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருசஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அந்சநந் அந்யோ அபிசாகசீதி - தங்கமயமான சிறகுகள் கொண்ட இரண்டு பறவைகள் (ஜீவாத்மா, பரமாத்மா) ஒரு அத்தி மரத்தில் (சரீரம்) உள்ளன. இவற்றில் ஒன்று பழத்தை (ஜீவாத்மா - கர்மபலன்) உண்கிறது, மற்றொன்று ப்ரகாசத்துடன் பார்த்தபடி உள்ளது, ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-13) மற்றும் கட உபநிஷத் (5-13) - நித்யோ நித்யாநாம் சேதந: சேதநாநாம் ஏகோ பஹுநாம் யோ விததாதிகாமாந் - என்றும் உள்ள ஆத்மாக்களுக்கு இடையே, என்றும் உள்ள அந்த ஆத்மா, மற்ற ஆத்மாக்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுகிறது - போன்ற "ஜீவாத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் அடி முதல் நுனிவரை வேறானவை" என்று உரைக்கின்ற வாக்கியங்கள் ஆகியவற்றை விவரமாக உரைத்தார். இந்தக் காரணங்களால் "இந்த உலகம் உண்மையானது அல்ல" என்று கூறும் வாக்கியங்களுக்கு தவறான வாதங்கள் அல்லாமல், நன்றாக அமையப் பெற்ற ப்ரமாணங்கள் ஏதும் இல்லை என்று அவற்றித் தள்ளினார்.

வ்யாக்யானம் - "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி", "ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி", "ஸ்வேந ரூபேண அபி நிஷ்பத்யதே" இத்யாதி ச்ருதிகளுக்கு முக்தி வேளையில் ஐக்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கை அர்த்தமென்று சொன்னால் - "இமாந் லோகாந் காமாந்நீ

காமரூப்யநு ஸஞ்சரந்”, “ஏதத் ஸாம காயந் ஆஸ்தே”, “ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகம் அபி ஸம்பத்யதே ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே”, “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி”, “மம ஸாதர்ம்யமாகதா:”, “போகமாத்ர ஸாம்ய லிங்காச்ச” இத்யாத்யநேக ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ர விரோதம் வரக்கடவதாகையாலே, “ப்ரஹ்மபூத ப்ரஸந்நாத்மா ந சோசதி ந காங்க்ஷதி” என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம ஸாம்யாபந்நராய் ப்ரஹ்ம ப்ரகார பூதராய், “ஸர்வகத்வாத் அநந்தஸ்ய ஸ ஏவ அஹம் அவஸ்த்தித:” என்கிறாப் போலே யிருக்கிறார்களென்றும் அந்த ச்ருதிகளுக்கு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணி பஹுமுகமாக ப்ரஸங்கித்தருளி அவர்களை ஜயித்தாரென்றபடி. “கூறும் மா குரு மதத்தோடு குமாரிலன் மதம் அவற்றின் மேல் கொடிய தர்க்க சரம் விட்டபின் குறுகிய மாயவாதியரை வென்றிட மீறி வாதில் வரும் பாக்கரன் மதவிலக்கடிக்கொடியெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெருவீரர் நாளும் மிக வாழியே” என்று இந்த ஆணைத் தொழில்களில் ஈடுபட்டு ஜீயரும் மங்களாசாஸநம் பண்ணினாரிறே.

விளக்கம் - முண்டக உபநிஷத் (3-2) - ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-6) - ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - (அமாநவன்) ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்கிறான், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - ஸ்வேந ரூபேண அபி நிஷ்பத்யதே - தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் - போன்ற ச்ருதி வாக்கியங்களுக்கு முக்தி அடையும்போது ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றிவிடுகிறது என்று கூறுவதே உண்மையான பொருள் என்று சிலர் உரைக்கலாம்; இவ்விதம் உரைத்தால், தைத்திரீயம் (3-10-5) - இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந் - விரும்பிய லோகங்களில் விரும்பிய உருவம் எடுத்தபடி முக்தாத்மா ஸஞ்சரிக்கிறான், தைத்திரீயம் - ஏதத் ஸாம காயந் ஆஸ்தே - ஸாமகானத்தைப் பாடியபடி, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-1) - ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகம் அபி ஸம்பத்யதே ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே - வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தனது ஆயுள் உள்ளவரை இயற்றி வந்து, அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மலோகம் அடைகிறான்; அங்கிருந்து மீண்டும் திரும்புவதில்லை, மீண்டும் திரும்புவதில்லை, முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - தோஷம் அற்றவனாக, ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமை அடைகிறான், கீதை (14-2) -

மம ஸாதர்மயமாகதா: - என்னை ஒத்த குணங்கள் அடைகின்றனர், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-21) - போகமாத்ர ஸாம்ய லிங்காச்ச - போகம் மூலமாகவே முக்தனுக்கு ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமை - என்பது போன்று பல ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, ஸூத்ர வாக்கியங்களுக்கு முரண்பாடு ஏற்படுகிறது என்பதால், “கீதை (18-54) - ப்ரஹ்மபூத ப்ரஸந்நாத்மா ந சோசதி ந காங்ஷதி - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த முக்தாத்மா எதற்கும் வருந்துவதில்லை, எதனையும் விரும்புவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரஹ்மத்தைப் போன்ற தன்மைகள் கொண்டவர்களாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-85) - ஸர்வகத்வாத் அநந்தஸ்ய ஸ ஏவ அஹம் அவஸ்த்தி: - அநந்தன் என்னும் திருநாமம் கொண்ட அந்தப் பரம்பொருள் எங்கும் உள்ளதால், நான் அந்தப் பரம்பொருளாகவே இருக்கிறேன் - என்பதற்கு ஏற்பவும் முக்தி பெற்ற நிலையில் ஜீவாத்மாக்கள் உள்ளனர்”, என்று அந்த வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் உரைத்தார். இப்படியாகப் பலவிதமாக அவர்களுடன் வாதிட்டு அவர்களை வென்றார் என்று கருத்து. ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (29) - கூறும் மா குருமதத்தோடு குமாரிலன் மதம் அவற்றின் மேல் கொடிய தர்க்க சரம் விட்டபின் குறுகிய மாயவாதியரை வென்றிட மீறி வாதில் வரும் பார்க்கரன் மதவிலக்கடிக் கொடியெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெருவீரர் நாளும் மிக வாழியே - தவறான வாதங்களுடன் கூடிய பிரபாகர மதத்தை விட உயர்ந்த குமாரிலபட்டரின் மதத்தின் மீது தனது வாதம் என்ற பாணங்கள் விட்டு அழித்தார். அதன் பின்னர் மாயாவாதிகளை வென்றார். மிகவும் கர்வம் கொண்டபடி இருந்த பாஸ்கர மதத்தை வேருடன் அழித்தார். அதனையும் தொடர்ந்து நின்ற யாதவப்ரகாசரின் மதத்தையும் மாய்த்தார். இவ்விதம் பல பராக்ரமங்கள் கொண்ட எம்பெருமானார் என்றும் வாழ வேண்டும் - என்று இந்தச் செய்கைகளை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்மிராமானுசன்) இப்படிப்பட்ட ஆனைத்தொழில்களைச் செய்தருளினா ராகையாலும், அத்யந்த ப்ரதிகூலனாய் விமுகனாய் அநாதியான ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்திக் கிடக்கிறவென்னை உத்தரிக்கைக்காக அவதரித்தருளின எம்பெருமானாருடைய. (மெய்மதிக்கடல்) யதார்த்த ஜ்ஞாநம் கடல்போலே அவிச்சிந்நமா யிருக்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, தத்வஜ்ஞாந ஸாகரமாய் நம்முடைய நாதராயிருக்கிற எம்பெருமானார், லோக ரக்ஷணார்த்தமாக குத்ருஷ்டிகளோடே ப்ரஸங்கம் பண்ணி அவர்களை ஜயித்தருளினாரென்று இங்ஙனே அந்வயிக்கவுமாம். இவர் தாமே “வாதியர்காள் உங்கள் வாழ்வு அற்றதே” என்று

அருளிச் செய்தாரிநே. “ஆத்மைக்யம் தேவதைக்யம் த்ரிகஸமதிகதா துல்யதைக்யம் த்ரயாணாம் | அந்யத்ர ஐச்வர்யம் இத்யாதி அநிபுணா பணிதீ: ஆத்ரியந்தே ந ஸந்த: | த்ரயந்தை: ஏககண்டை: தத் அநுகுண மநு வ்யாஸ முக்ய உக்திபி: ச ஸ்ரீமாந் நாராயணோ ந: பதி: அகிலதநு: முக்தித: முக்தபோக்ய:” என்று இவ்வர்த்தத்தை அபியுக்தரு மருளிச்செய்தாரிநே.

விளக்கம் – (எம் இராமாநுசன்) இப்படிப்பட்ட செய்வதற்கு அரிய செயல்களைச் செய்தபோதிலும், மிகவும் தாழ்ந்தவனாகவும், சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாகவே செயல்படுபவனாகவும், எல்லையற்ற காலம் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற என்னைக் கரை ஏற்றுவதற்காகவே அவதரித்தருளிய எம்பெருமானாருடைய. (மெய்மதிக்கடல்) - உண்மையான ஞானம் என்பது எல்லை காண இயலாதபடி கடல் போன்று இருக்கும். அல்லது மெய்ஞானக் கடலாக உள்ளவரும், நமக்கு எஜமானராகவும் உள்ள எம்பெருமான், இந்த உலகைக் காப்பாற்றும்விதமாக பிழையான பார்வைகள் கொண்டவர்களுடன் வாதம் செய்து அவர்கள் வென்றார் என்றும் படிக்கலாம். இவரே இதனை இராமாநுச நூற்றந்தாதி (64) – வாதியர்காள் உங்கள் வாழ்வு அற்றதே – என்றார். இதனையே ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் (அதிகாரம் 6) - ஆத்மைக்யம் தேவதைக்யம் த்ரிகஸமதிகதா துல்யதைக்யம் த்ரயாணாம் | அந்யத்ர ஐச்வர்யம் இத்யாதி அநிபுணா பணிதீ: ஆத்ரியந்தே ந ஸந்த: | த்ரயந்தை: ஏககண்டை: தத் அநுகுண மநு வ்யாஸ முக்ய உக்திபி: ச ஸ்ரீமாந் நாராயணோ ந: பதி: அகிலதநு: முக்தித: முக்தபோக்ய: – சாஸ்த்ர ஞானம் அற்றவர்கள் கூறுவது என்னவெனில் : ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்றே, இந்திரன் முதலான தேவதைகள் ஒன்றே, ப்ரம்மன் உள்ளிட்ட மூன்று மூர்த்திகளின் தன்மைகளை அறிந்து கொண்டால் அவர்கள் ஒன்றே, இவர்களின் ஆத்மஸ்வரூபம் ஒன்றே, இவர்கள் மூவரைக் காட்டிலும் மேலான ஒருவனே ஈச்வரன் – போன்றவையாகும். உண்மை எது, பொய் எது என்று பிரித்து அறியக்கூடியவர்கள், இந்தச் சொற்களை உண்மை என்று ஏற்பதில்லை. அனைத்து உபனிஷத்துக்களும் ஒரே கருத்தை முழங்குகின்றன, இந்த உபனிஷத்துக்களின் கருத்தைப் பின்பற்றியே மனு, வ்யாஸர் முதலானவர்களின் ஸூக்திகள் உள்ளன, இந்தக் கருத்து என்னவெனில் – அனைத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டவன், மோசஷத்தை அளிக்கக்கூடியவன், முக்தர்களால் அனுபவிக்கக்கூடியவன் பெரியபிராட்டியுடன் கூடியுள்ள நாராயணனே ஆவான்;

அவனே நமக்கும் அனைவருக்கும் எஜமானன் - என்று அருளிச்செய்தார்
அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்